

„ Máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevné až do konce.“

Židům 3,14.

ilustrační kresba
jindřich oley

Únor 2024
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 3.2. – Jak zpívat píseň Hospodinovu v cizí zemi
- 10.2. – Hospodin povstane
- 17.2. – Velké je tvé milosrdenství
- 24.2. – Moudrost pro spravedlivý život

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Příspěvek	Kázání
3.2.	Petr Chára	Iva Chárová	Marek Wagner
10.2.	Pavel Pimek	Svat'ka Balážová	Hynek Dona
17.2.	Bohumil Mroček	Jiří Kloda – KD Valašská Bystřice	
24.2.	Anna Petrovičová	Soňa Mročková	Pavel Pimek

Blahopřání k narozeninám

- 18.2. – Yudina Svitlana
- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola

ADRA Klub zdraví informuje

8.února 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Pavla Kostečky** – „Úžasná Indie! Aneb Severní Indie jako veletrh kultur a náboženství“

22.února 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Petra Wiselky** – „Psychohygiena pro zvládání náročné péče aneb kde a jak čerpat a nevyhořet“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Plánované akce

6.2. – 17.30 hodin - Večer chval v modlitebně Apoštolské církve

11.2. – Ekušpacír – Po Oznických kopcích

14.2. – 16.00 hodin modlitební chvíle

17.00 hodin zamyšlení

18.00 hodin sledování TV Hope

17.2. – KD u Mročků

Vzpomínky na Lukášovi

Výčet střípků vzpomínek na rodinu Lukášových je v mém případě poměrně skromný. Už si ani nepamatuji, kdy se začali v meziříčském sboru objevovat. Tuším, že to mohlo být někdy začátkem devadesátých let. Manželé Milan a Draha s sebou přibírali i své tři dcery, Martinu, Lenku a Katku. Ta první velice významně zaujala tataláckého Milana Kubičika, jehož později vystřídal náš nejstarší synátor Michal. Nebylo to špatné, protože od tehdejší paní Lukášové pravidelně přinášel vítaný pozdrav. Čerstvá domácí vajíčka! Škoda, že vše poměrně brzo skončilo. Nakonec stejně u Lukášů uvízl. Ale ti byli z úplně odlišného hnízda. Jinak jsem Martinu zažil na jednom zasněženém velikonočním vandru na Velké Fatře a až o mnoho později jako velmi schopnou prodavačku v naší staré známé, všemi milované Vitalitě.

Ještě méně vzpomínek mám na prostřední dceru Lenku. Přesto jsem se objevil na její svatbě. Víím, že se odehrávala 1. srpna Léta Páně 2004 na Damašku a že tam zazněla i zrymovaná historie jejího vztahu se svým budoucím partnerem. A protože nám dochovaný záznam dává nahlédnout i do samotné Lukášovic rodiny, dopřejme si několik úvodních slok:

*V Krhové na horním konci – Krávy kde pásali honci
Lukáš Milan s dobrou snahou – V bytovce žil se svou Drahou
Jezdil podle rudých norem – U Jé Zé Dé se Zetorem
Draha, upjatá jak řemen – Dbala o stav kravských vemen*

*Jezeďáci v totalitě – Źili si jak
Źaby v Źitě*

Źivot sladký, Źivot skvělý –

Světũ dal tři krásné dcery

První, sviŹná velice – Byla

vŹdycky dračice

Martina se, prosta drillũ –

Rozšoupla ve velkém stylu

*To nejmladší Kateřina – Byla
přec jen trochu jiná*

*Diskotěky ani bary – Nic moc
jí přý neřikaly*

Uprostřed nich stála milá –

Dívka sličná, skoro víla

Tělem štíhlá, v pase tenká –

Pyšnila se jménem Lenka

Jako každá holka malá –

Panenky přebalovala

Píchala je do zadnice –

Chtěla z ní být zdravotnice

S Martinou si místo spánku – Hrály doma na záchranku

Honily se, zpoceny – Ječice jak sirény

Budily tím hned po ránu – Sousedky po nočním flámu

Ty pak přilétaly na ně – Rozzuřené jako saně

Tréninkově každou chvíli – sestřičky se také bily

Řikaly: “ Jinak to nejde – V manželství se nám to sejde! “

Básnička pokračuje vesele dál a prozrazuje, že se milá Lenka časem ocitla v Praze a tam, coby pokladní ve známé vegetariánské restauraci Country Life poznala svého budoucího manŹela Ivoše, který jí v bodě zlomu vyznal lásku slovy, kterými končí i načatá báseň:

Povídá jí: „ Krásná vílo – V hlavě se mi rozjasnilo

Miluji vás, marná sláva! - Zcela jistě jste ta pravá!

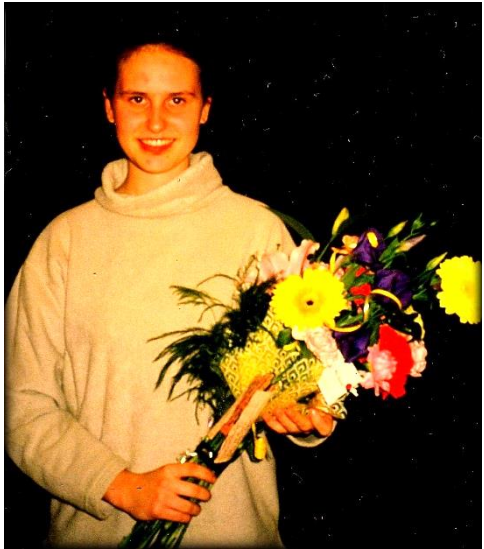
Sladká jste, to vím už nyní – Víc než med a kompot z dyní

Kěž jste jednou mojí chotí – Na věky, na doŹivotí!“

Tušíte, co dál se dělo – Dnes jsou ti dva jedno tělo

Popřejme jim Źivot celý – Láskyplný, neotřelý...

Lenka se nám šťastně provdala, takže si teď posvítíme na nejmladší Kateřinu. Ta se během svého mládí pravidelně objevovala v meziříčské modlitebně, kde byla 1. prosince roku 2000 kazatelem Jiřím Veselým pokřtěna. Do její příští budoucí dráhy velice aktivně zasáhl tehdejší vševalašský pastor Alan Chlebek. Šel na věc pěkně zpřímá, jak dosvědčuje poeticky pojatý záznam startu jejího vztahu se vsetínským Milanem Kubičíkem. Začátek tentokrát pomineme a do děje skončíme až v šestadvacáté sloce, kde zmíněný Alan oslovuje nic netušící Kateřinu:

*„Podívej se, Katko, milá – Co kdybys mi přislíbila
 Že zabereš, jak se říká – Na Milana Kubičíka!
 Má už rozum, k hudbě vlohy – Celkem jakž takž rovné nohy
 U chalupy kupu hnoje – Zuby z větší části svoje
 Auto stojí u baráku – Zdědí půlku Tataláků
 I majetek svého strýce – Co zbohatl v Americe“
 „To se pozná,“ Katka praví - „Kdoví, zda má rozum zdravý
 Když tolik let, div se světe – Obešel se bez děvčete“
 Renča, žena Alanova – Ještě týž den ťuká slova
 Do mobilu Milanovi – Že mu Alan dívku loví
 Že si zatím ona Katka – Ponechává zadní vrátka
 Ať se sám do věci vloží – Chce-li mít kvalitní zboží
 A tak Milan rval se dravě – S myšlenkami v jeho hlavě
 Že by měl mít po svém boku – Mladší choť o deset roků
 A navíc u jedné známé – V Čechách to měl zadělané
 Řek’ si: „ Láska dálkou hyne – Těsto možná nevykne
 A potom už z minulosti – Mám já jisté zkušenosti
 Ví, co je to, když se povi – Švarné cěrky Lukášovy
 Kdysi dávno, vlastní vinou – Jezdívál jsem za Martinou
 Ne, že by se nelíbila – Trochu prudká na mne byla!
 Avšak mladá Kateřina – Jak se zdá, ta bude jiná
 Dřív než do toho se dáme – Zkoušku ohněm uděláme*

*Sejdem' se u táboráku – Někde poblíž Tataláků
Uzříme, jak dým se stočí – Zdali jiskra nepřeskočí“
Dík sobotní velké dřině – V Kačicích ke Kateřině
Sehnal další nezadané – Ať od mamky nedostane
A zatímco vatra plála – Cítit bylo, kterak sálá
Ještě tady oheň jiný – Z Lukášovy Kateřiny
Milan začal rozum ztrácet – Tlak měl dvě stě na sto dvacet
Uši jak červenou řepu – Srdeční puls tři sta tepů...*

Jak to už všichni dávno víme, děj pokračoval svatbou, již to, samozřejmě, ani zdaleka neskončilo. Plodný život Katky a Milana pokračuje a všecko nasvědčuje tomu, že se košatý rod Lukášů co nevidět zase rozroste...

S potěšením zavzpomínal Franta publikán Tomanců:-)

Drahý kamaráde, Františkáne, publikáne v nekonečném doběhu, přenesmírnňu zodpovědnost' ů jsi mňa zahrnul, jakožto aj důvěřů, abych klan Lukášův vyburcoval i povzbudil k činnosti jim nevlastní. Leč pokusím sa usilovně na tomto úkolu nesnadném zapracovat'. Katka již mně přislíbila, že s rodičama aj sestrama o tomto pohovoří. Tak snáť z jejich péra neco ukápne, jež ke čtivosti a užitku společnému bude.

Co mňa a Katky sa týče, kterak jsme k sobě přišli, toš zdráhání jalo sa mne chopiti, zdaliž neco takového, ona ta vaša vznešená publikace, vždy slov a myšlenek duchovních jsa plna, unesla, by tíži tuto ve vážnosti neutrpěla a v lehkost uvržena nebyla.

Ledaže by jakási příloha ..(Vyškeřák mezřický) v množství úzkostlivě omezeném přiložena po skrovnu byla a poskytnuta jen čtenáři zdatnému, kterýžto nikoho skzevát to k zodpovědnosti nepožene.

Nuže v pravdě vyznávám, ani tak sám nevím a slíbiti se neodvažuji, čehož bych k tomuto napsátí měl, přičemž rozum můj i mozek kdež vzpomínková část sídlí, ničehož upomenuti se neubírá. A čehož v rozjímání rozpomínati se hne, k uveřejnění vhodno není. Načež by metelice v rodině ohromná spustiti se mohla Tohož nepřál bych sobě i druhým dožítí se.

Zde odpověď moja, toliko očekávajíc události příští věřice, že aktivita sepisovatelů vzkříšena bude.

Přeju Ti, ať doběh Tvůj příjemný tělu i duchu Tvému jest, jehož konec hledající, nemožno jej nikdy naléztí.

Milán Tatalácký Kubičik

Milé sestry, milí bratři.

Požádali jste nás, abychom o sobě a o tom co jsme dělali a nyní děláme, něco napsali pro váš časopis. Chceme si trochu s vámi zavzpomínat na naše začátky na cestě s Pánem Bohem.

Moje sestra Alena jela kdysi na dovolenou s Adventisty sedmého dne a řekla ať jedu s ní. Vzala jsem své 2 děti a jela. Tam jsem se seznámila se sestrou Škrlovou st. a kazatelem, bratrem Petrem Krynským. Byli jsme rodina ryze světská, závislá na cigaretách – já na alkoholu, módě, za kterou bych utratila i poslední peníze na živobytí. Na této dovolené ale nikdo nekouřil, nepil, nikdo nejedl od rána do večera maso a nemluvil škaredě. Tehdy jsem si připadala jako v ráji a zatoužila takto žít. Bratr Krynský nás začal vyučovat Božímu slovu. Bylo to pro nás nové rozhodnutí. Pán Bůh mě vysvobozoval z mých závislostí právě v sobotu. Byla to vždy krásná svoboda – svoboda od hříchu. Jsme ti vděční Pane Ježíši.

Na začátku jsme pracovali soboty i neděle ale velmi brzy se kravín zrušil a my měli volné soboty. Mohli jsme včas chodit do sboru. Také vzpomínám na sestru Škrlovou st. jak mě na křtu mého muže a dětí upozornila, že jakožto žena nemohu nosit do shromáždění kalhoty. Už na druhý den jsem v Božím Slově našla verš z Deuteronomium 22,5, „Žena nebude nosit oděvu mužského.“ Týden jsem tu záležitost probírala s Pánem Bohem a Božím slovem. A Boží Slovo zvítězilo v mém životě. Děkuji Pánu Bohu za tuto milost. Ty nejvzácnější zkušenosti byly právě v našem rozhodování se v Slově Božím. Vzpomínáme také na chvíle modlitební po domech. Vždycky jsme se těšili.

Nyní bychom vám chtěli trochu přiblížit náš život ve Valašských Kloboukách asi od r. 2004.

Moje maminka onemocněla a bylo potřeba se o ni postarat. A proto jsem šla bydlet do vesničky Poteč a starala se o ni. Naše dvě dcery se přibližně v té době vdaly a zařídily si svoje vlastní domácnosti.

Život bez dětí byl jiný, prázdný, a tak jsem se rozhodovala co se svými financemi, jak být užitečná a potřebná. Jednoho dne jsem četla jitřenku EGW a tam bylo psáno „Nejsou-li chudí ve vaší zemi, jsou jinde.“ Po několika modlitbách jsem se ujistila, že je důležité postarat se o základní potřeby těch, kteří jsou na tom špatně. Vybírala jsem si samé sirotky a snažila se jim psát dopisy a směřovat je na Toho, který může nejlépe pomoci a dát naději.

Podářilo se zakoupit jim Bible a Touhy věků v jejich jazyce.

Vzájemně se za sebe modlíme.

Po smrti maminky jsem šla do důchodu, a zase přemýšlela jak dál. Brzy na to za mnou přicházeli lidé, kteří chtěli pomoci se svými rodiči, a já se v té době rozhodovala, že si už udělám čas a budu jezdit za svými dětmi a vnučaty.

Dopadlo to jinak. Charita mě požádala, zda bych se mohla postarat o ženu která nemluvila, nechodila a neměla nikoho, kdo by se o ní postaral v sobotu a v neděli. Měla jsem na rozmyšlenou nějaký čas a po mnoha modlitbách jsem si vybrala tuto službu. S paní se modlíme a čteme si o Pánu Ježíši. Ona sama se rozhodla podporovat chlapce z Bangladéže. Žije smířený a spokojený život.

Tyto služby mi přicházejí stále a zatím je neodmítám, protože mě zbavují sobectví jako je žít jenom pro sebe a svoji rodinu. Získávám soucit a milosrdenství, které tolik potřebujeme. Děkuji Pánu Bohu za tu službu. Rozdávám po vesnicích malé letáčky a modlíme se, aby Pán Ježíš otvíral mysl lidí pro rozhodnutí v Něho.

Ve Valašských Kloboukách máme krásnou modlitebnu i obchůdek ADRA a tam i s mým mužem pomáháme. Máme devět vnučat a jedno na cestě. Jeden z nich - Kuba, odevzdal svůj život Pánu Ježíši a Adam se vyučuje. Máme z jejich rozhodnutí radost. Jak to bude s dalšími, nevíme, ale modlíme se za ně. O dětech se radši nerozepíšu, bylo by to dlouhé.

Co je pro nás velmi důležité je také poznání Božího zákona, který naše církev nezměnila hlavně ve dni stvořeném hned v ráji a zopakovaném Božím zákoně, a to je Sobota. Sobotu bychom v jiné církvi nepoznali.

Děkujeme, že nás do CASD Pán Ježíš poslal. Ale chceme také zavzpomínat na váš sbor a poděkovat vám, kteří jste k nám byli vždy milí a přátelští. A zároveň bych vás chtěla poprosit, jestliže jsme někomu z vás slovem či skutkem ublížili, aby jste nám odpustili.

Děkujeme

Rádi na vás vzpomínáme.

Sestra Draha Lukášová s manželem

Martina

Byla jsem požádána, jestli bych něco nenapsala o rodině Lukášových.

Moje první setkání bylo především s Milanem Lukášem a jeho dcerou Katkou, která byla ještě v té době svobodná. Potkávala jsem se s nimi v našem sborečku ve Valmezu. V době, kdy jsme ještě bydleli v Jablonci nad Nisou v Čechách.

Jeho ženu Drahu jsem poznala později, neboť už v té době bydlela ve Vlachovicích. Další dcery Lenku a Martinu jsem poznala ještě později. Děvčata byla již vdaná. Lenka bydlela na Šumpersku a Martina v Krhové.

Své vzpomínky bych právě soustředila na Martinu, která mi přišla do cesty tak trochu oklikou.

V době našeho druhého nadechnutí v provozování vegetariánské jídelny Vitality jsme sháněli šikovnou prodavačku zdravé výživy. Dosavadní prodavačka Hanka odcházela plnit mateřské povinnosti a místo se nabízelo v rámci doporučení a výběrového řízení.

V té době nás také oslovila Martina. Žena krásná, výřečná, obchodník k pohledání. Ráda vzpomínám na toto údobí, kdy Martina měla plně pod kontrolou se

zdravou výživou. Jak se říká, věděla co prodává, uměla poradit, doporučit. Svým úsměvem i ladnými pohyby za pultem dělala dojem na všechny strávníky. Bylo jasné, že základy zdravého stravování jí byly vštěpovány od mládí.

Dost často na Martinu vzpomenu. Byla bych moc ráda, kdyby si tyto řádky přečetla. Třeba přijde čas, kdy se otevrou dveře do našeho sborečku a v nich se objeví líbezný úsměv Martiny, která svými ladnými pohyby rozvlíí duchovní atmosféru.

Martinoooo, jsme tuuuuu, čekáme na Tebeeee.....!

Soňa Mročková

GÚT NÁJT nebo HEZKY ČESKY? - pokračování

English Is Easy (v době jarní mízy)

vzpomínka na polotajný kurz angličtiny u Pimků v obýváku

Když už jsme se na stránkách zpravodaje rozšoupli s tou (anti)angličtinou, bude namístě prozradit, že nejsme až takoví zabeďnění křováci, kteří nedovedou kváknout nějakým cizokrajným nářečím. V roce 1981 dokonce probíhal regulérní sborový kurz anglického jazyka. Vedl ho nezapomenutelný lingvista Pavel Mrkvánek, někdejší valašský ogar pocházející z Prostřední Bečvy, jehož do adventních kruhů svedly jeho mladé a perspektivní studentky na Dívčí škole, Dáša Hasmandová a Marie Tomancová. Jejich profesor kromě angličtiny, němčiny, francouzštiny a španělštiny bravurně zvládal i maďarštinu, finštinu a pravděpodobně i další exotické řeči. Scházeli jsme se s ním u Pimků v obýváku, kam zmíněný lektor pravidelně přicházel pozdě a polovinu zbylého času pak vyprávěl protistátní vtipy, které jsme si pečlivě zaznamenávali do našich školních sešitů. Kromě nich nám v šedé kůře mozkové kupodivu uvízlo i několik anglických frází. Především ta, která z jeho úst zaznívala na začátku každé hodiny. „I am sorry, I am late !“ K poslednímu zvonění vznikla jednoduchá rýmovačka, která všem doposud žijícím pamětníkům připomene slastné chvíle prožité před více než čtyřiceti roky:

Žil tak kdysi v naší zemi-Chasník mladý, neučený-Idol dívek, přítel dalek-
Jmenoval se Mira Válek

Jednou pojal dívku známou-Krásnou, ale študovanou-Ta mu řekla:Milý hochu-
Vzdělání si doplň trochu

Když už nejsi doktorem-Nebo aspoň kantorem-Tak se vrhni, drahý Miki-Se vši
vervou na jazyky!

Dbavše choti drahé rady-Počal shánět kamarády-Jež by s ním šli na tu dřinu-Na
řeč lordů, angličtinu

Našel též přes tchána svého-Profesora věhlasného-Kapacitu přes řeči-Jak rád
každý dosvědčí

Než se nápad změnil v skutek-Tak Mira na Západ utek-Tam teď se svou
rodinou-Prodírá se němčinou

Řekli si pak pozůstali-To, když se vzpamatovali- Že se na věc vrhnou cele- I
tak, bez zakladatele

A tak první schůze byla-Tam, kde teta Žofí žila-Pan Kitzberger hrůzu tušil-
Náramně se tím rozrušil

V den, kdy začít měl ten kurz-Nápadně mu zesláb' puls-A tak sanitní vůz hned-
Jel s ním do Ó-Ů-eN-Zet

Takže Pimci kvůli tomu-Řekli:Tak, pojd'te k nám domů- My jsme mladí, tak
myslíme-Že to s vámi vydržíme

Od těch dob ve čtvrtek vždycky-Slyšet bylo, jak anglicky-U Pimků se konverzuje-Učí, čte i prozpěvuje
Teacher najel na tu látku-Poutavě hned od začátku- On ty svoje English Story- Českými prokládal fóry
Sotva vstoupil,kál se hned:-I am sorry, I am late!-Zdržel jsem se v skanzenu- No, však já to doženu!
And now open your book, please-Zkusíme si článek číst-Po přečtení říkal rád- No, tak napříště by heart!
And now try the dialogue,please- Lad'a-Fred and Milan-Smith-A kde vězí zase Petr?-Co se děje,what's the matter?
And where is Mister Balcar?-Asi leští ten svůj car-Tak, Lidunko, girlfriend nice-Zkusíme si exercise!
Hallo,Frank,how is your wife?-Já s mou wife mám prima life-Pavle, rci, jak je nesnadné-Být mužem,jímž žena vládne!
Are you ready, student Peter?-Já udělám asi vítr-Za home work exercise six-Zas mi přestal psát ten fix!
Lidu,Hani, která dřív?-Oh,Hani jen sleep and sleep!-Kam je duch tvůj asi hnán?- Za Bonie, za oceán?
Vím, tvůj duch si zpívá, Hani-O farmářích z Alabamy-Anebo sní, co dělá-Mladý yankie Kucera?
Pokročilá doba jest-Be so kind and have a rest-Znáte ten vtip o tom-O čem?- No, jak koulel bečku s močem!
I must go home to my darling-Good bye,children and keep smiling-Gud luck you a díky vám!-Přijďte taky někdy k nám
Tak se týden k týdnů věšel-Až celý rok školní přešel- S ním poslední zvonění-Tím i konec učení
Takže, konec ode dneška-Loučení, tot' chvíle těžká-S nadějí se mísí slzy-že se opět sejdem brzy!

František Tomanec

Děkuji za čerstvé zprávy a všechny pozdravuji.

TGM v Hovorech v Lánech s K. Čapkem připomíná, jak náš národ je jako opilec, který balancuje mezi kandelábrem a zdí, tedy mezi nekritickým lepením se na západ a pak zase na východ a stále se to střídá. (a to se týká i angličtiny) Proto doporučuje vyváženost, spolupráci a dobré vztahy na všechny strany, bez podlézání, při vědomí vlastní hrdosti.

Zdraví Aleš Zástěra

Milý měsíčník.

Jako milovnice čtení a člověk, který není kamarád s cizími jazyky, zcela chápu (nejen) tvé upřednostnění rodného jazyka.

Když vyřadíme projekty jako je **Krajs for Jurop** nebo **Patsfajndr**, které jsou součástí nadnárodního projektu (a pro evangelizaci toho chceme využít), nebo slovíčka, které nemají českou podobu a jsou už považované za české (např. **onlanj** nebo **víkend**), stojíme před směsí anglických pojmů, z nich některé jsou i mě záhadou (a to jsem jen jedna generace dál). Za zmínku stojí i to, že pro některé anglické pojmy neexistuje výstižná česká náhrada (**Kempori**), ještě aby se tak dobře a krátko zněla (**Mít ap**). (Ku příkladu - jako Slovenka ráda používám slovo **nemoc**, které nemá slovenský protějšek, na popis zdravotního stavu, který bych ještě jako **choroba** nenazvala) Osobně vítám české (a slovenské) názvy akcí pro mou věkovou kategorii, a zároveň zcela chápu sloužící mladým lidem. Zaměřují se na jejich potřeby, na jejich život, kde se pohybují, co je obklopuje a co je oslovuje - v čem žijí a čemu rozumí. Jsem ráda, že to tak je, a že akce pro mládež jsou připravované opravdu pro mládež, a jak řekl jeden kazatel sloužící mladým: "Jsem rád, když se to nelíbí vám, protože to není pro vás. Pak to znamená, že to dělám dobře." Jestli je třeba použít cizokrajných názvů, aby jsme oslovili zmíněnou cílovou skupinu, chvála Pánu Bohu, že to můžeme udělat. Přece jen **Epik víkend** zní lépe než **Příběhová sobota a neděle**. Tady bych dokonce podle názvu tipovala i různé věkové kategorie, pro které akce je. Chvála Pánu Bohu, že se toho **organizátoři** (čili **připravovači**) nebojí a použijí všech dostupných prostředků, aby mladé lidi provázeli na cestě k Bohu. Chvála Pánu Bohu i za to, že akce pro starší generace jsou připravované s ohledem na každou z nich tak, aby jim rozuměli :-). A myslím, že to je to nejdůležitější - aby akce oslovovali ty, pro které jsou připravované, jestli jsou to **tínejdři** nebo **mladí duchem i v Duchu**. Necht' Pán Bůh požehná všechny akce, které vedou k němu, i všechny prostředky, které jsou při tom použité...

Lýdia Grešová (prosím za opravu případných gramatických chyb, jelikož jsem rodilá Slovenka a s češtinou jsem žila pouze pár let)

Lýdia Grešová

vedúca Detskej sobotnej školy, Cirkvi adventistov s. d.

Nejsem vůbec zastáncem anglických slov v češtině. To na úvod.

Ovšem na druhé straně poté, co esperanto ve světě neuspělo, po rozpadu Východního bloku získala angličtina absolutní převahu ve světových jazycích.

We-send, navíc s pomlčkou, je kvůli zvuku v uchu. Je to reakce na projekt *Pošli to dál*, který mladé lidi učí, a my jim dáváme prostor to realizovat. Pokud nazveme projekt **Posíláme**, zní to pro cílovou skupinu strašlivě.

Co se týče té pomlčky, je to pro změnu vizuální podobnost s Coca-Colou. Nejen pro tu pomlčku, ale také pro různé další podobnosti, které nejsou důležité pro toto téma. Tudíž my nejen nemáme český název, protože jsme v češtině nenašli dobrý název, ale ještě navíc kazíme angličtinu.

Jinak jsem opravdu velkým podporovatelem češtiny, ale někdy žel musíme ustoupit světovému jazyku.

Roman Mašlík, vedoucí We-send

Když jsem chodila na základku, od čtvrté třídy jsme se povinně učili ruštinu, od 7 pak volitelný předmět – němčinu. Tu ruštinu jsem zvládala celkem dobře, s němčinou už to bylo horší. I když jsem pak chodila na ekonomku a celé 4 roky pokračovala s němčinou, moc jsem toho nepochytala. Teď prosím, ať tyhle dvě věty nikdo nebere osobně, ale ty jsou jediné, které perfektně ovládám i když na komunikaci to není: Ich líbe dich a druhá Du bist ézl (Přeloženo Miluji tě a ty jsi osel :)). Ségra Eva se učila na gymplu angličtinu a já, když jsem poslouchala, jak se jí učí, vždycky jsem se s ní hádala – já tvrdila, že angličtina je těžší než němčina, Eva tvrdila opak. Nicméně – mně jediné z celé naší rodiny jazyky nikdy nešly. A nejdou dodnes. Před 4 lety jsem byla ve Františkových lázních a tam to byl samý Němec a Angličan. Když mně nějaký Němec zastavil a zeptal se mně na něco, jediné co jsem ještě uměla odpovědět, bylo: Ich frístéhe nicht! A bylo po komunikaci! Na pokoji jsem si pak nadávala, že jsem se té němčině přece jen mohla víc věnovat a víc se naučit.

Jenže tady je řeč o angličtině. Dobrá. Naše holky chodily ještě v Třebíči do školky, když jsem s nima chodila do angličtiny. Dokonce jsme si od pana učitele koupili kazetu s pohádkou Krejčí Cihlička – z jedné strany česky a z druhé anglicky. Pár slovíček jsem si zapamatovala i já, ale nic moc – opět. Naše holky pak už na škole angličtinu měly. Bětka ji ovládá celkem jakžtakž, naše Jana jako vždycky a ve všem i v tom byla naprosto skvělá a tři měsíce v Americe o prázdninách byly pro ni perfektní školou. Když se vrátila domů a někomu volala, žasla jsem, jak jí jazyk krásně jde. Před třemi léty jsme byli s Janou a její rodinkou ve Frýdlantu na chatě a Ráďa, ten starší – to měl 10 let říká – zahrajeme si slovní vykopávku. A on spustil samé anglické slova. „ Hej, nech toho, mluv česky“, napomenula jsem ho a on byl totálně v koncích, jelikož měl

větší slovní zásobu v angličtině než v češtině. Jasně, chápu, je to už jiná generace než ta naše.

Takže z mého úhlu pohledu. Když mají mladí lidé nějaké svoje akce, ať tam mají klidně anglicky nápisy – ten, kdo to ve sbore uvádí, by to mohl přeložit pro ostatní přítomné do češtiny. Ale kázání ať je české, není dobré, když někdo pak vtahuje angličtinu i do kázání. Něco jiného je, když přijede ze zahraničí návštěva a někdo jiný překládá. Když jsem na počítači a chci si na You Tube pustit písničku, nevádí mi, když je anglicky, líbí se mi, že je zpívaná srdcem a hudba příjemná, melodická. A pokud tam dá někdo český text, tím lépe.

A tak mně napadá – když se dva lidi do sebe zamilují, kolik potřebují slov? Mlčky koukají jeden druhému do očí a nepotřebují k tomu ani jedno slovo. (Paradoxně mně napadá ta část z filmu Kolja, kdy Svěrákovi pláchnou po fingované svatbě Nataša nejprve do Německa a pak do Ruska zpátky a jeho předvolají k výslechu. A cože tak najednou? Jak to, že jste šli hned po svatbě tak rychle od sebe? - No, když ona furt otvírala okna, jak byla zvyklá tam u nich, na Sibiři a ona mluvila rusky a já česky :)).

A ještě něco. Když přijdete k lůžku nemocného člověka, kolik potřebuje slov? Stačí pohled do očí, srdečné obejmutí, pevný stisk ruky, pohlázení. K tomu nemusíte umět vůbec žádný jazyk.....

Já na omluvu mých neznalostí cizího jazyka říkávám s oblibou větu : „ Hlavně, ať se domluví s Kájou doma česky. Někdy je to problém. Tomu se říká – umění komunikace.“ V hudbě taky nepotřebujete žádný jazyk – teda pokud nechcete znát autora a název skladby a ještě to říct správně.

Nejlepší pak bude komunikace v nebi, ale jaká, to už nechám na Nejlepším Učíteli.....

Dana Klečková

Ano, mám své roky, a taky jsem byla vychovávána jako Čech (Valach) ve vlasteneckém duchu. Vždyť se náš jazyk ubránil v historii latinské liturgii (Cyril, Metoděj), poněmčení odolával roky, přežil ruštinu, která útočila na notu slovanství, a teď jsme SVĚTOVÍ!!! Tolik hodnot se převrací v horší, že je mi z toho zle. Kde jsou Blaničtí rytíři? Aspoň pár buditelů by to chtělo! Pane, pomoz nám, zachovej nám řeč a vlast! Tak dlouho jsi nás držel mezi velkými zeměmi! Zpívejme s Libuší - "NÁROD NEZAHYNE!"

Jitka Bartolčicová, sbor CASD, Zlín-Malenovice

Matěj Schneider @matschneid · 1 h

...

vím, že církve tzv strugglujou s udržení
mladých oveček. tak jsem to zkonzultoval s
katolickými i evangelickými poradci
[@petr_uram](#) a [@nejakyjmeno](#) a přišli jsme s
plánem na velké glow up, kterým by církve
mohly level upnout:

yo otče v nebeském chillu,
ať je tvý jméno jako #trending,
top na insta,
tvý království? ať pull upuje k
nám, jak v nebeském hoodu, tak
i na zemi.
dej nám dnes náš daily grind,
a smaž naše epic faily,
jako my dealíme s těma, co nás
trollej.
nedoveď nás do cringe situací,
do bad vibes,
ale kickuj nás z bad tripů,
vyklikej nás z těch dark times.
protože všechno to king stuff,
power, a clout je tvůj, na always.
amen 🙏 ✨ #NebeStyl
#VibinHigh

Zaslal Slávek Vurst

Silvestr u Mročků

Stalo se již tradicí, i dobrým zvykem, scházet se v rámci křesťanského domova poslední den v roce ve Valašské Bystřici. Na silvestrovský večer 2023 to nebylo jinak. Úderem 18 hod. se postupně začali scházet naše sestry a bratři, včetně naší Světlany i Oleny. Všichni přinášeli s sebou dobrou náladu i něco k zakousnutí. Sešlo se nás nakonec celkem třináct.

Námětem setkání nebylo jen silvestrovské veselí s požíváním různých pochutin a pití dobrých moků, ale i modlitební chvíle. Seděli jsme se kolem bohatého stolu a bylo nám spolu dobře.

Zábavu večera rozproudila společenská hra ABECEDA. Nasmáli jsme se, padlo dokonce několik vážných proslovů na téma jak dobře a slyšitelně artikulovat za kazatelnou. Padl návrh, že bychom mohli pokračovat ve vyprávění trapných sborových historek. Toho se hned ujal František a jemu podobní. Téma trapných sborových historek se lehce zvrhlo ve vyprávění na téma fekálních problémů některých sester i bratří nejen na dovolených. Jak si povzdechla Svatka: „To jsem se tak dlouho nenasmála, až mě bolí břicho“ 😊

Na závěr jsme se modlili, abychom poděkovali Všemohoucímu Bohu za rok, který jsme prožili ve sborové sounáležitosti a požehnání. Vložili jsme tak naději, že i v novém roce nás Bůh bude provázet s odpuštěním a milostí, že své hříšníky ze Hřbitovni nenechá na pospas.

Rozcházelí jsme se, když už se psal v kalendáři rok NOVÝ - ROK 2024!

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná.

Galatským 5:22-23

Za KD Soňa Mročková

Vševalašské novoroční setkání

Některé tradice je dobré udržovat. Třeba trávení první soboty v roce. Už léta letoucí se valašská adventní stáda srocují v srdci tohoto kraje, na Vsetíně. Zdejší modlitebna, která do okolí vyzářuje barvu naděje, se i tentokrát zcela naplnila. Jednotřídní sobotní školu svým nekonfliktním stylem moderoval klid'as k pohledání, někdejší klempíř i kazatel, Jiří Kloda. Srozumitelně všem zvidavým i ospalým studentům představil biblickou knihu Žalmů, kterou církevní náčelníci doporučili k příštímú čtvrtletnímu studiu. Je zajímavé, jak texty

prastarých písní promlouvají k současnému člověku. Vyvěrají ze srdce a míří opět k srdci. A to se od stvoření světa nezměnilo.

Po tradiční přestávce a nezbytné sbírce finančních přebytků ovládlo pódium zbrusu nové muzikální seskupení. Honza Wagner za spolupráce své nerozlučné kytary a trojice o hlavu menších ogarů, z nichž dva byli jeho vlastní synové, vtipným způsobem zavzpomínal na doby dávno minulé, konkrétně na značně pohnuté chvíle kolem potopy světa. Přítomní posluchači se dověděli, že kromě drtivé většiny tehdejších obyvatel, ji nepřežili ani někteří živočichové. Třeba takový pterodaktylus a jemu podobní veleještěři.

Honzu poté na stupínku vystřídal jeho o něco starší brácha Marek. Z pozice vedoucího kateřinického sboru vzpomenu některé potěšující skutečnosti, kterými nejmenší valašské společenství v loňském roce mile překvapilo. Třeba svéráznou formou sobotní školy pro začátečníky. Nepitvá se tam žádná hluboká teologie, ale v malém kroužku dochází k výměně dojmů z přečtených textů některého evangelia. Vzpomenutý Marek rovněž stojí za letní sérií akcí pro veřejnost, která se odehrávala v otevřeném prostředí vsetínského parku. Místní sbor tam zastupovala hrstka nejstatečnějších, Valmez zase pár desítek vyrazených skládacích židliček. O tom, zda byl někdo z kolemjdoucích či polotajně naslouchajících ústy Kornelia či další řečníků a zpěváků osloven, ví jenom suverénní Hospodin. Semeno bylo zasíváno, a to se počítá! Ať už padlo do trní, na kraj cesty či kdekoliv jinde...

Po perspektivních reprezentantech zralé svěžesti se na jevišti objevil nejmenovaný praděd v doběhu. „Co může z Nazareta dobrého býti?“, oslovil přítomné biblickou otázkou, kterou hned vzápětí patřičně aktualizoval. Přiznal, že opravdu „ten Valmez je nějaký divný“, jak se to ve slušných okolních sborech už léta letoucí ozývá. A na několika příkladech dosvědčil, že k tomu má celou řadu předpokladů, se kterými by se ale vůbec neměl na veřejnosti chválit. Jeden z největších novozákonních průsvihářů, který osobně dokonce

samého Ježíše Nazaretského pronásledoval, však v pozdějším dopise Korintským napsal, že „pokud se už musí něčím chlubit, pak jediné svými slabostmi“. Protože, jak opakovaně píše dál, „právě ve slabostech se projevuje Jeho moc“. Značně pochybný Nazaret, poté, co byl poctěn Boží milostí, udělal díru do světa. Nazaret valašský, ležící mezi dvěma Bečvami, je na tom možná podobně. Navzdory všem rozumným předpokladům zde přežívá celá řada pozoruhodných aktivit. Chaverutem a Adrou počínaje a chuligánskými bohoslužbami konče. Může být viditelnější důkaz nezasloužené Boží milosti? Bělovlasého stařešinu poté na scéně vystřídalo rozjařené mládí. S elánem sobě vlastním rozveselilo vadnoucí publikum celou řadou křesťanských písniček a nápaditých scének. Něco podobného musí Valmez svému jižnějšimu sousedu závidět. Ale kdoví! Zázraky se dějí a není vyloučeno, aby se ke Stázince, Jindřišce a Adělce nepřivalila nová vlna podobných krasavic či krasavců, která by konečně vystřídala zatím suverénně vládoucí „Generaci pětadesát plus“. Aktivitu domácího sboru poté přiblížila nezničitelná Lidka Obadalová z Liptálu. Oč je tato zasloužilá matka čtyř ratolestí pilnější, o to je pokornější. Obava z přehnaného chvástání ji patrně donutila k velice úspornému vyjádření. I z něho

však prosákly potěšitelné zvěsti o tom, že ani největší valašské město nepolehává za pecí a jeho adventistická součást se prostřednictvím různých jedinců snaží poskytovat pomoc potřebným, přibližovat poselství Svatých Písem a všemožnými způsoby pomáhat hledajícím k nalezení jediné smysluplné naděje.

Tak, jak se sluší a patří, poslední slovo musel mít arcipastýř všech valašských stád. Hynek Dona ve své krátké novoroční promluvě začal otázkou: „Co očekáváte od tohoto roku? Aby bylo vše při starém? Nebo něco nového a lepšího?“ A hned přiložil výmluvnou ilustraci: Opuštěné děcko se zničehonic ocitlo v bohaté rodině. Ať se dělo cokoliv, stále svíralo ruku v pěst. Tak, jak bylo doposud zvyklé. Až později se ukázalo, že v ní ukrývá okoralou kůrku plesnivého chleba. Nechtělo se jí vzdát, přestože okolní stoly oplývaly hojností. Poučení je nasnadě. Pokračovat v novém roce v zajetých kolejích nebo se odvážít do jiných a lepších? „Staré věci pominuly a hle, jsou tu nové!“, říká Písmo. Najde se vůle ke změně k lepšímu?

Tradičním vyvrcholením sletu valašských ovcí a beranů byla i tentokrát obvyklá tlačenička u krmelce. Naplněná vsetínská koryta nabídla nepřeborné množství pestré a chutné píce. V některých případech dokonce i zdravé. Někteří tvrdí, že nejprínosnějším časem bohoslužeb jsou přestávky. Asi na tom něco bude. Kde jinde se dá poklábosit s někým, koho hned tak zase nevidím? A když je to umocněno společnou likvidací všelijakých dobrot, sdílení je o to příjemnější. Takže, naši milovaní Vsetiňáci, díky, díky, díky!!! Bůh vám žehnej než se sejdeme zas...

Franta publikán Tomanec

NÁRODNÍ TÝDEN MANŽELSTVÍ

Kořeny a Křídla

12.2.-18.2. 2024

14.2.

16:00 - 16:45 hod.

- Modlitební setkání za vzájemné vztahy, mládež, manželství

17:00 - 17:45 hod.

- Duchovní zamyšlení na téma manželství ve 21. století

18:00 hod.

- Živé vysílání kontaktního pořadu na Hope TV
- Biblické kořeny a křídla lásky

17.2.

14:00 hod.

- Společný oběd + KD u Mročků ve Valašské Bystřici

Pozdně novoroční besídka

I když už máme polovinu ledna za sebou, prožili jsme novoroční besídku až 20. dne tohoto měsíce. Přesto jsme si ji moc užili.

Po dopolední bohoslužbě, následné občerstvující kávičce a sladkých mlskách, které připravily naše sestry, jsme se shromáždili opět v modlitebně. Novoroční vystoupení je většinou chápáno jako záležitost dětí a mládežníků. Copak nás asi čeká v našem sboru, kde je věkový průměr 66+ ? Není sporu o tom, že naše sestry a bratři jsou mladí duchem, a jistě se s výzvou s názvem „besídka“ úspěšně poperou.

Na úvod se kazatel Hynek Dona krátce zamyslel nad uplynulým rokem, a poté už jsme byli připraveni shlédnout video sestry Ivy představující fotky z akcí roku 2023. Ale protože zmíněná sobota byla krásně slunečná, a naše modlitebna je báječně prosklená, moc jsme toho neviděli, a video zůstalo zatím tak trochu „tajné“. (Ale to

j jsme napravili hned následující týden.) Franta nám zazpíval dva své chóry, Květa nás seznámila s osobností svého dědečka a přečetla jeho krásnou báseň, společně jsme si zazpívali s našimi sestrami Ukrajinkami, Pět'a nám představil svůj jubox a Zdenka spolu s mládežníky zahrála několik skladem na cello. Zlatým hřebem byla scénka manželů Mročkových o Abrahamovi a Sáře. Během celého programu jsme mohli sledovat práci našeho umělce Jindry Oleše, který speciálně pro nás vytvářel kresbu sborové budovy, kterou můžeme použít jako své logo na pozvánky. Modlitbou bratra Dony za požehnání do nového roku a rozdáváním veršů jsme besídku ukončili. Prožili jsme chvíle dojemné i veselé. Tento den byl dalším korálkem v náhrdelníku našich radostných sobot.

CENTRUM PRO RODINU
VALAŠSKÉ MEZIRÍČÍ

EKUšpacír **č.1**

Po Oznických kopcích

zahájení "Cesty pro manžely" na téma "Kořeny a křídla"

11.února 2024 ve 13 hodinu

sraz u obecního úřadu
okruh asi 6km

Kontakt: cprvalasskemezirici@ado.cz , tel. 733 741 636

Shrnutí úkolů sobotní školy

Úvod

Žalmy jsou velmi různorodé biblické texty. Rozmanitost je skrytá v jejich obsahu, vlivu na čtenáře i posluchače. Každý má nějaký osobní důvod, proč rád čte žalmy. Možná, že si je oblíbí právě na základě tohoto studia.

1. Jak číst biblické žalmy

Žalmy zní i v překladech zvukomalebně. Já osobně jsem vždy vnímal jejich vznešenost. Téměř polovinu žalmů napsal David. Odráží se v nich mnoho životních situací a zkušeností, velmi často vděčnost a nárek. Jsou to Bohem inspirované modlitby a chvály. Ústřední postavou žalmů je Hospodin.

2. „Nauč nás modlit se“

Modlitba „Otče náš“ má někdy přednost před tou spontánní. Strach vyjádřit v modlitbě své pocity a myšlenky nás často nechává v zajetí bolesti a ztrpklosti. V modlitbě slovy žalmů, nemusíme popírat nebo upravovat své pocity a emoce. Vidět život obnovený Boží milostí, uprostřed všeho utrpení a zkoušek, je známkou duchovní proměny věřícího. Slova duchovních písní často otevírají v naší duši prameny pokání, víry, naděje, lásky a radosti.

3. „Hospodin kraluje“

Žalmy ukazují, že vše uznává svrchovanou vládu Stvořitele nad světem. Svoji podstatou převyšuje všechna pohanská božstva. Součástí Hospodinovy vlády je zkoumání srdcí lidí. Prostřednictvím soudu Bůh obhajuje spravedlivé a rozhoduje o osudu bezbožných. Odpouští lidem hříchy, učí je, žehná jim a posiluje je. Boží lid je povolán vydávat svědectví o Bohu všem národům. Nedostatek spravedlnosti popisují jako otřesy základů země. Žalmy učí, jak spravedlivě žít, aby člověk obstál. Máš pozitivní zkušenosti s dodržováním Božích zákonů, pravidel a svědectví?

4. Hospodin slyší a vysvobozuje

Bůh se s láskou zajímá o stvořené bytosti. Dokonale zná potřeby všech lidí. Jedná ve prospěch těch, kdo ho vzývají. Je útočištěm v soužení a problémech. Žalm 114 poeticky popisuje vysvobození Božího lidu z egyptského otroctví. Vládne nad přírodními silami má moc zachránit svůj lid. Motivy duchovního a fyzického útočiště, pomoci, bezpečí a záchrany nacházíme v kontextu svatyně, protože ve svatyni osobně přebývá Hospodin. Je spolehlivým a nezpochybnitelným útočištěm pro ty, kteří odevzdají svůj život do jeho mocných rukou.

Ján Petrovič

Více na www.valasskemezirci.casd.cz odkaz *Shrnutí úkolů SŠ*

Besedy Adra Klubu zdraví

Ve čtvrtek **11.ledna** se nám naskytla úžasná možnost navštívit alespoň virtuálně biblická místa v Řecku, která jsou známá v souvislosti s pobytem apoštola Pavla. Naším průvodcem byl pan Jan Dymáček, kazatel CASD, který je vášnivým cestovatelem. V Řecku byl jen za loňský rok 2x. Důvodem jsou zájezdy, na kterých dělá průvodce. Podle ohlasů účastníků a neskutečně rychlému vyprodání míst je zřejmé, že jsou opravdu kvalitní.

A která místa jsme mohli shlédnout? Bylo jich opravdu hodně.

- Přístav a město Kavala (biblický Neapol), kde Pavel vstoupil na evropskou půdu.
- Město Filipis (archeologická lokalita) s místem křtu první křesťanky v Evropě a místem Pavlova věznění. (Bible list Filipským)
- Amfipolis (archeologická lokalita), místo, kudy Pavel procházel při své misijní cestě Řeckem
- Město Tesalonika (Soluň) s archeologickou lokalitou, kam Pavel přinesl křesťanství a odkud bylo přineseno i k nám. (Bible, list do Tesaloniky)
- Městečko Bereu, kde žili pilní Berienští. Místo, kde stávala synagoga a kde Pavel pravděpodobně kázal. Památník věnovaný ap. Pavlovi
- Atény se starým městem, Akropolí i Areopágem.
- Korint (archeologická lokalita), kde Pavel strávil 1,5 roku. (Bible, listy do Korintu)
- Cenchreu (archeologická lokalita), přístav, odkud se Pavel vracel do Asie

Viděli jsme také místa, která sice s cestou apoštola Pavla nesouvisí, ale pokud navštívíme Řecko, byla by velká škoda je vynechat:

- Městečko Verginu s hrobkou Filipa I., otce Alexandra Velikého
- Úžasné stavby klášterů na skalních jehlách v Meteorech
- Místo bitvy u Thermopyl
- Korintskou šíji spojující Egejské a Jónské moře
- Akrokorint s úžasným výhledem. Místo, kde stál chrám, ve kterém se (v době ap. Pavla) provozovala kultická prostituce
- Pohoří Olympu

Možná bychom si mohli myslet, že apoštol Pavel, postava žijící před 2tis. Lety už nikoho nezajímá. V Řecku je tomu naopak. Každý rok potká Jan Dymáček na svých cestách nový památník či stavbu připomínající tohoto velikána křesťanských dějin.

Vyprávění bylo velmi krásné a poučné. Budeme se těšit na další besedu, protože Jan Dymáček navštěvuje i jiná biblická místa. Takže se můžeme těšit na podzim na povídání o Valdenských, Kostnici apod.

Hostem naší besedy **25.ledna** 2024 byl Tomáš Staš, člen organizace ASI-CS, která sdružuje podnikatele z řad Církve adventistů sedmého dne. Jejich úkolem je pomáhat v chudých zemích s budováním škol, modliteben a s osvětou v oblasti zdravotnictví. Tentokrát zamířil do Bolívie.

Od obyvatel této jihoamerické země bychom se v mnohém mohli učit. I když po finanční stránce na tom nejsou dobře, rozhodně nás předčí v otevřenosti, srdečnosti a spontánnosti. O oblasti stavebnictví si s dokumentací, předpisy a termíny moc hlavu nelámou. I když budova nové modlitebny nebo školy ještě není dokončena, pokud se v ní dá alespoň trochu přebývat - už slouží. A hned se plánuje stavba další.

Děti jsou na rozdíl od našich neskutečně vděčné za to, že mohou chodit do školy. Ne každému se to poštěstí, a bez vzdělání nemají šanci na lepší uplatnění v životě. Vzhledem k tomu, že 95% obyvatel Bolívie je věřících, součástí rozvrhu jsou dětské bohoslužby a výuka učení Bible. Tomáš Staš s kolegy obdarovali mnoho dětí malou dětskou Biblií, ze které měly velkou radost. Každou sobotu probíhá několik křtů. Každý důvod k uspořádání slavnosti je dobrý, a tak jsou tyto lidé stále radostní a spokojení. Neznají úřednickou byrokracii, nemají předsudky a domněnky, a všechny lidi okolo sebe mají bezpodmínečně rádi.

Moc děkujeme za krásné a inspirativní povídání.

Iva Chárová

Alianční shromáždění 2024

Již tradičně se na počátku roku konají v našem městě alianční bohoslužby, kterých se účastní všechny církve našeho města. V úterý 9.ledna 2024 jsme se sešli v evangelickém kostele. Ani silné mrazy neodradily Boží děti od touhy potkat se a společně chválit a prosit našeho Pána.

Bohoslužba začala zvláštním obřadem – každý kazatel či pastor přítomné církve vložil do připravené vázy jednu květinu. Různobarevné květy, ač každý jiný, tvořily společně krásnou kytici hýřící barvami a vůněmi. Stejně jako církevní společenství našeho města. Každá je svým způsobem svá, ale všechny dohromady tvoří nádherné společenství Božích dítek, čerpající životodárnou vodu z jediné stejné vázy – živou vodu Ježíše Krista.

Letošní alianční shromáždění se opírá o dva materiály. Prvním je **Modlitební průvodce aliančního týdne modliteb** s mottem „*Nést hojné ovoce*“. Žít plodnější život v Kristu není povinnost, ale úžasný proces proměny, který se odehrává v našem vlastním životě i v životě lidí kolem nás, když začínáme Boha

skutečně poznávat a těšit se z jeho přítomnosti. Život v Božím věčném království začíná právě zde a nyní, v našem životě takovém, jaký skutečně je. Bůh touží působit v našich životech a skrze ně, abychom nesli hojné ovoce. Na našich setkáních bychom se měli modlit za ty konkrétní oblasti našeho každodenního života, kde se "skutečný život" a Boží věčné království protínají. Druhým materiálem je **Program Týdne modliteb za jednotu křesťanů**, jehož mottem je evangelijní výzva: „*Miluj Hospodina, Boha*

svého... a svého bližního jako sám sebe“ (L 10,27). Texty připravil ekumenický tým z Burkina Fasa, která se nachází v západní Africe, v oblasti Sahelu a zahrnuje také sousedící země Mali a Niger. Země v současnosti zažívá vážnou bezpečnostní krizi, která postihuje všechna náboženská společenství a církve. Kristova láska, která všechny křesťany spojuje, je silnější než rozdělení a burkinafaští křesťané se zavazují jít cestou lásky k Bohu i lásky k bližnímu. Společně přitom na to, že Boží láska je silnější než násilí, které v současnosti sužuje jejich zemi. V této zemi je před začátkem jakéhokoliv jednání zvykem napít se ze společného kalicha vody, je zde většinou velké teplo. Stejný rituál nabídnutí vody byl proveden i na dnešní alianční bohoslužbě, i když pít chladivou vodu v době, kdy je venku mínus 16 stupňů a prostor kostela není příliš vytopen, asi nebylo zrovna příjemné.

Po společných chválách, modlitbách a písni jsme si vyslechli kázání z úst našeho kazatele Hynka Dony. Zaměřeno bylo na text Jan 15, 1.-8. o vinném kmene. Každý z nás je ratolestí kmene – Ježíše. Pokud jsme na Něho napojeni, budeme růst. Součástí bohoslužby byly krásné chvály a společné modlitby.

Druhá alianční bohoslužba v pořadí se uskutečnila 16.ledna v modlitebně Církve adventistů sedmého dne. Průvodní slovo pronášel vedoucí sboru CASD Pavel Pimek. Bacily se hemžící ovzduší letošního ledna způsobily, že místo kapely bratrů Wagnerů zastupoval letos jen frontman Honza. Ovšem za vydatné

pomoci manželů Novotných ze Vsetína a zpěvaček rodiny Chárových se chvály vydařily, s chutí si zazpívali všichni přítomní, a došlo i na večerní jamování, na které se už tradičně účastníci těší. Kázáním posloužil pastor Apoštolské církve Tomáš Galda a díky přirovnání křesťanského života k růstu majestátní sekvoje z malého semínka do stromu s několikametrovým průměrem kmene a žijící několik tisíciletí si ho jistě zapamatujeme hodně dlouho. Bohoslužba byla zakončena „adventistickým“ kolečkem, které nás spojilo nejen pomyslně.

Třetí setkání v kostele církve římskokatolické proběhlo 23.ledna. Ani jen z poloviny vytopený kostel návštěvníky neodradil. Chválicí skupinka rozezněla majestátný prostor libými tóny a s chutí jsme společně vzývali jméno našeho Pána. Kázání si pro nás připravil Dan Heller posílen týdenním pobytem v tichu karmelitánského kláštera. Zamýšlel se nad postavou Marie, matky Ježíšovy,

která je chápána většinou církví jako symbol jednoty křesťanů.

Z jejich vlastností bychom si měli vzít příklad.

Nijak se nepovyšovala, s pokorou přijímala Boží vůli, ať byla pro ni jakkoli bolestná.

Dalším bodem kázání byl příběh o milosrdném samaritánovi.

Kdo je náš bližní, a kdo už ne? Jak milovat někoho, kdo mně zraňuje?

Příkladem by nám mohli být křesťané z Burkina Fasa.

Poslední slet ekumenicky laděných Kristových učedníků se konal v předposlední lednový den v prostorném sídle meziříčských apoštoláků. Úvodní sérii chval posloužila převážně dámská kapela a po ní se už ujal slova nestor aliančních shromáždění Pavel Stefan. Jako obvykle začal vyprávěním vtipů. Hned poté už ale přepnul na vážnější téma. Nejdříve naznačil, jak přistupovat k modlitbě, později ukázal na zajímavé souvislosti spojené s tajemnou Boží Trojicí. Následná chvíle modliteb se i tentokrát nesla v ryze apoštolském duchu. Skupinky sourozenců z různých meziříčských chlívěčků se přimlouvaly za místní církve, za žhavá místa naší planety, za ohrožené spoluobčany v regionu a nakonec za všechny ztracené, jejichž jediným řešením je osobní setkání s živým Ježíšem Kristem. Tradiční agapé, jímž prý končily bohoslužby už za pradávných apoštolských časů, současní apoštoláci nasměrovali do své útulné, prostorné kavárny. Ovečky všech možných i nemožných ovčinců se zde

promíchaly natolik, že by ani sebenadanější odborník nepoznal, která si z které ohrádky právě odskočila. Závěrečné setkání nepochybně přineslo i nejedno překvapení. V našem případě docela milé. Ke stolu si v naprosté pohodě přisedl dlouhodobě nevidaný Lad'a Smílek. Série aliančních shromáždění tak pro nás skončila dokonalým happy-endem.

redakce

Postvánoční chuligánská bohoslužba

Je to přesně dva roky, co došlo k prvnímu kontaktu s Mefem a jeho meziříčskými bezdomovci. Připravené vánoční dárky, které připravily ochotné ruce z našeho sboru se i tenkrát rozdávaly až po Novém roce. Před Kauflandem a na autobusovém nádraží. Tam se pod širým nebem odehrála i improvizovaná pobožnost. A tam také zazněl postesek, že se lidé z ulice nemají kde k bohoslužbám scházet. Naše společenství před nimi našťestí nezabouchlo dveře a od září roku 2022 nabídlo možnost shromažďování ve své málo využívané

modlitebně. Hooligans Church, jak se toto společenství nazývá, nabídku s nadšením přijalo a od těch dob nejdenně zaplnilo jinak poloprázdný shromažďovací sál.

Prosincový adventní čas byl i tentokrát ve znamení příprav vánočních balíčků pro lidi bez domova. Nečekaná nemoc pastora Mefa však plánovanou předvánoční pobožnost posunula o celý měsíc. V polovině ledna se konečně naskytla příležitost návštěvy modlitebny. Využilo ji asi padesát až šedesát lidí. Někteří přišli z protější ubytovny, jiní přímo ze svých utajených úkrytů. Opět nechyběli zástupci Vsetína, Rožnova ani Kroměříže. Mefo otevřel známý novozákonní

příběh ženy, kterou tehdejší slídivové nacyhtali při protizákonném jednání. A která poté, navzdory všem předpokladům, nebyla odsouzena ani potrestána. Dostala milost. Respektovaný chuligánský pastor pak rozvířil nečekaně živou diskuzi na téma odpuštění. Lidé z ulice, nad nimiž drtivá většina společnosti ohruje nos, spontánně došla k překvapivým závěrům. Naprosto shodným s

poselstvím nazaretského Mistra. Že je tento fenomén nanejvýš přínosný nejen pro ty, kteří se tak či onak provinili, ale i pro ty, kteří jejich vinu vědomě odpouští. Je pozoruhodné, že celá řada folklórních i kvalifikovaných teologů na toto jednoduché řešení ještě nepřišla a raději se dobrovolně mučí prosazováním nemilosrdné spravedlnosti.

Závěr bohoslužby byl už vyloženě vánoční. Úhledně zabalené dárky postupně nalézaly své adresáty. Teplé ponožky, rukavice a často i něco na zub nezůstane v tomto zimním období bez užitku. Balíčky ale ukrývaly ještě jeden poklad. Novoroční veršičky s texty o víře, o lásce a o naději. Tato opovrhovaná krevní skupina si tuto drobnou pozornost cení o hodně víc, než běžní kosteloví křesťané. Většina

to vnímá jako poselství nebe do jejich osobních životů. A hlasitým potleskem také vyjádřila své poděkování. Nejen autorům dárků, ale i celému sboru za možnost pobytu v teple, u prostřeného stolu a v Boží přítomnosti.

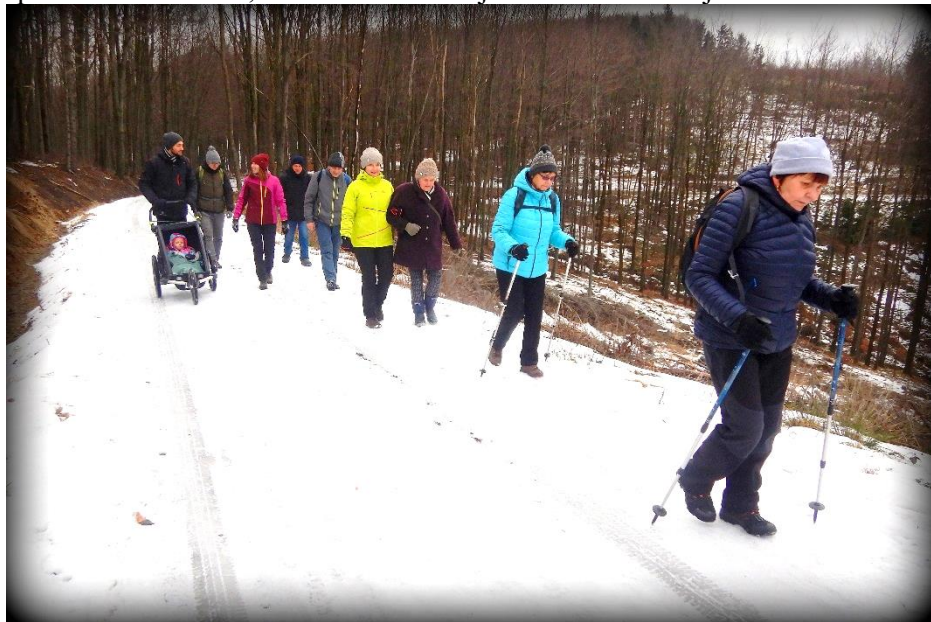
Franta publikán Tomanec

Led(n)ová Čerňava, tak trochu klouzavá

TTT - díl sedmý

Psal se 16. leden Léta Páně 2022. S bráchou Antonínem a jeho chotí jsme vyjeli na Tesák. V polojasném mrazivém počasí pak naše nohy pomalu obkroužily přes osm set metrů vysoký vrchol Čerňavy. Zatímco se manželská dvojice držela vyšlapané lesní cesty, moje maličkost si dopřála dvě krátké odbočky do přílehlých přírodních rezervací. Smrdutá mě potěšila vzpomínkami na mé trampské mládí, Čerňava nádhernými hlívkami a mechem obrostlými skálami. Tehdy mě napadlo, že podobné špacíry budeme ve stejném složení opakovat. Ani zdaleka jsem netušil, že tento výlet s mým bráchou je našim výletem posledním. Následovaly operační zákroky a po půl roce Antonínův nečekaný odchod na vandr, z něhož není návratu. Sedmý díl seriálu Trasu Tonka Tomance tedy po dvou letech zamířil do míst jeho závěrečného společného vandru, ke svahům tajemného vrchu jménem Čerňava.

Posuňme se o dva roky dopředu. Kalendář ukazuje poslední lednovou neděli a teploměr snesitelné teploty lehce nad nulou. S Jindřichem a Milošem vyrážíme modrou fordou k jihozápadu. Cestou přibíráme stalice TTT pochodu, Tonckovu sestru Marii a jeho manželku Ellen. Naproti hošťálkovskému zámku narazíme na jistou Věrku, vášnivou bicyklistku a nepřeslechnutelnou

obyvatelku této odbojné dědiny. Ta se nám s razancí sobě vlastní vlomí do interiéru auta, aby během půlminuty vychrlila veškerá moudra, která se jí během poslední doby usídlila v její šedé kůře mozkové. Dáma s takovouto výjimečnou výřečností by měla být co nejdříve patřičně využita. Nejlépe jako agitátorka v předvolební kampani neporazitelného hnutí ANO.

Před sněhem pocukrovaným spáleništěm někdejší chaty na Tesáku už stepuje tucet dalších účastníků dnešního špacíru. Od dvouleté princezny Alžběty až po osmi křížky ozdobenou, nezničitelnou nestorku Bohušku. Už první kroky ukazují, že o předpokládané super lehké vycházce si můžeme nechat jen zdát. Turistický chodník tvoří souvislá vrstva ledu. Ta je navíc mazaně zamaskována miniaturní sněhovou pokrývkou. O její zrádnosti se co nevidět přesvědčí několikanásobný absolvent Jizerské padesátky, Miloš. Jeho nevšední ledové kreace sice fotoaparát zachytit nestačí, ale na nevšedním uměleckém dojmu to pranic neubírá.

S terénem se statečně pere i řidič kočárové tříkolky, dlouhán Jarda. Je s podivem, že navzdory své výšce i v místech s nulovou adhezí dokáže držet na uzdě nejen svoji rovnováhu, ale i svěřené vozidlo se vzácným nákladem své prvorozené dcery. Možná i proto, že nečekaně klouzavé dobrodružství je později přerušeno divokým přesunem na nedalekou vyasfaltovanou lesní cestu.

Zdání pohodového pokračování bere za své hned za první zatáčkou. Asfalt se opět mění v led. Naštěstí s možností výběru několika stop. A tak se sedmnáctka opatrně našlapujících pošetilců objevuje hned na levé, hned na

pravé krajnici a nezřídka i v samém prostředku celkem široké komunikace. Podle toho, kde je podklad snesitelnější. Svahy sporadicky obílené Čerňavy jsou často zcela vyholené a tak umožňují výhledy k dlouho ukryvaným, naprosto netušeným skalním útvarům. Arcibiskupští dřevorubci se tady v posledních letech jaksepatří vyřádili. Lesní svážníci teď na mnoha místech zdobí umně naskládané hromady čerstvě poražených bukových velikánů.

Společně přicházíme ke hranici přírodní rezervace Smrdutá. Nic, co by odpovídalo zmíněnému názvu tu ale nezaznamenáváme. Většina expedice, tak, jak je to obecně zvykem, si vybírá širokou cestu a pokračuje po vrstevnici dál. Úzkou variantu volí jen nepřilíš početné vrcholové družstvo. Postupně se mezi stromy a vyčnívajícimi pískovci vyplazí k nejvyšší kótě zmíněné rezervace. Skalní temeno je zakončeno stylizovaným cepínem s překvapivým nápisem. Ten deklaruje zatím nenarušenou jednotu Čechů a Slováků. Škoda, že ostatní Slované jsou od ní na hony vzdálení. Divoši z nedávné bývalé Jugoslávie a současných postsovětských republik to ukazovali či ukazují v přímém přenosu.

O snědých
semitech ze
Středního
východu ani
nemluvě. Díky
Bohu to teď
střelným prachem
na Smrduté
nesmrdí. Je tu klid
a mír a pěkné
výhledy k
Hostýnu. Ale
nebylo tomu tak
vždycky. Právě

tady kdysi operovala opěvovaná partyzánská brigáda Jana Žižky a jen nedaleko odtud, na vrcholu zmiňované Čerňavy, na konci Druhé světové za záhadných okolností padl jeden z oblíbených sovětských vojáků, kapitán Stěpanov. O násilně naverbovaných chudácích germánského wehrmachtu ani nemluvě. Zemřelo jich v těchto končinách nepočítaně. Co smrdí válkou, byť jakkoli přesvatou, je prostě sviňárna...

Zanedlouho je naše sedmnáctka opět pohromadě. S výhledy na poloobnažené okolní kopce svorně klesáme ke křížení lesních cest. Zdá se, že nepříjemně hladký led začíná povolovat. Dopřáváme si krátkou přestávku. Ta je samozřejmě zaměřena na masovou likvidaci převážně nemasových potravinových výtvarů přítomných i nepřítomných kuchařek. Oznická Jana, která je v tomto společenství úplně poprvé, nechtěně nahrazuje pravidelného

dodavatele domácích buchet na bájných ekuvýšlapech, nepřehlédnutelného Honzu Zajíčka. Janiny pekařské výtvary inspirují další poponašeče povánočních dobrot a tak se letmé zastavení mění v neplánované agapé ve vložení bufetovém provedení.

Citelně pohodovější našlapování je co nevidět přerušeno nečekanou překážkou. Bukový obr se uvelebil přímo na cestě. Obejít ho dost dobře nejde. Začínají první pokusy o překonání ležící koruny. Jindřich to zvládá přímo bravurně. To už ale nejde tvrdit o Janě a Milošovi. Společné podlézání vyústí v ryze ekumenickou, nekoordinovanou katolicko-adventistickou sestavu končící v hlubokém, vodou naplněném příkopu. Pokusy dalších překážkářů jsou už o poznání zdařilejší, ale ani ty nepostrádají chvíle napětí s větší či menší dávkou veskrze užitečného adrenalinu.

Dotýkáme se dalšího chráněného území. Přírodní rezervace Čerňava má rozlohu 23 hektarů a představuje původní, takřka tři sta let starý jedlobukový prales. Ten je, podobně jako celé Hostýnské vrchy, významný především z ornitologického hlediska. Díky starým a odumírajícím stromům zde nachází útočiště celá řada vzácných či přímo ohrožených druhů našeho ptactva. Jenom kousek odtud se nachází tak zvané Orlí hnízdo, poslední zachovalá památka na slavné časy zaniklého trampského hnutí. Udržovanou chatu v lůnu romantických skal však díky složitému terénu a rychle ubíhajícímu času navštívíme až v jarních či letních měsících. Podobně jako šedesátimetrovou podzemní škvíru ve vzpomínané rezervaci Smrdutá.

Co nevidět se už nacházíme jen kousek od cíle sedmikilometrového výšlapu. Památeční foto je nevyhnutelné. Reprezentanti dvou Bystřic, Jablůnky,

Rajnochovic, Brna, Kateřinic, Hošťálkové, Oznice a Valmezu se staví do úhledného tvaru a díky ochotné nahodilé fotografce putují do tajemných útrob digitálního aparátu. A nikomu ani trochu nevádí, že sedmnáctičlennou množinu poutníků tvoří pestrá slátanina zástupců čtyř denominačních ohrádek. Ty se totiž v danou chvíli jeví jako naprosto nadbytečné.

Jako nadbytečné se však většinou nejeví pozvání na teplou krmí v jedné prostorné trojácké chalupě. Nazlátlá gulášovka s nakrájenými párky neznámého původu z osvědčené kuchyně nejstarší členky expedice jde na dračku! Stejně jako ostatky pečiva ze včerejšího meziříčského setkání. Zatímco Jožka, dvaadvadesátiletý náčelník této usedlosti mlčky posedává bokem, jeho nepřeslechnutelný zeřák Petr nezavře ústa. Spolu s národním umělcem Jindřichem, který černé na bílém dosvědčuje osobní známosti na pražském hradě, chrlí jeden vtip za druhým a všem přítomným bránícím dopřává blahodárnou masáž. Brněnsko – meziříčská rozchechtávací smršť končí až po dobré půlhodině, takže dokonalé trávení právě zlikvidovaného proviantu je zajištěno. Být tu největší tulák všech dob Antonín, byl by s chutnou krmí i skvělou náladou bezpochyby nanejvýš spokojen. Stejně jako s prošlapanou trasou, kterou jeho toulavé boty v minulosti už mnohokrát s velkým potěšením absolvovaly...

Franta Tomanec, pozůstalý tulákův brácha

V souvislosti s rozdmýcháním polemiky ohledně užívání anglického světøjazyka v českém prostředí může lehce vzniknout podezření, že zmíněnou franko-germánskou slátaninu z duše nenávidím. Je tedy namístě uvést věci na pravou míru. Budiž mi přáteli globalizace přičteno ke cti, že jsem onen dorozumivací prostředek začal objevovat už v éře nedobrovolné masové rusifikace. Vzpomínám si například, že s povolávacím rozkazem na vojenské cvičení vězel v mém příručním zavazadle vedle Bible kralické i lehce omšely výtisk Angličtiny pro samouky. Modročervenou knížku jsem otevíral především během ostře sledovaného PŠM, chcete-li, Politického školení mužstva. Zůstává pro mne záhadou, že mi ji rudě vidící Zelení mozci tenkrát nezabavili.

Kolik jsem poté absolvoval všelijakých kurzů pro začátečníky, to si už ani nevzpomínám. Dál než k začátkům jsem se však ale nikdy nedopracoval. Je naprosto paradoxní, že první praktické využití dokonale zpřelámané angličtiny mě čekalo v Sovětském svazu! Psal se rok 1979 a v doprovodu své ještě tmavovlasé choti jsem přes Kyjev doputoval do hlavního města tehdejší Lotyšské sovětské socialistické republiky, Rigy. V největším z tamějších kostelů byly nějaké světově proslulé varhany a jejich gramofonové nahrávky prodávali přímo v nádherně vyzdobeném interiéru. Sluší se podotknout, že tak, jak to v největší zemi světa bylo tenkrát zvykem, svatostánek nesloužil svému původnímu účelu, ale byl stranou a vládou proměněn v muzeum. Uprostřed chrámové lodi stála dlouhatánská fronta. Samozřejmě, na už zmiňované kulaté černé desky. Poté, co jsem v nudné řadě přečkal pár nezajímavých minut, všiml jsem si fronty další, ale nejméně stokrát kratší. Nesla se z ní angličtina. Došlo mi, že zatímco nekonečný had tvoří reprezentanti sovětského proletariátu, druhá varianta je vyhrazena západním turistům. Risknul jsem to a přeběhl k imperialistům. Sofistikovaně vyhlížející bábuška za pultem si mého zrádného úskoku nevšimla, světøjazykem se otázala na mé přání a já jí je podobným způsobem přeučtivě sdělil. S úsměvem hodným americké letušky mi pak podala vzorně zabalenou nahrávku a k tomu ještě přidala přání příjemného poslechu. Celá operace netrvala déle než pět minut. Neumět tenkrát žblebntout anglicky, postával bych v kostele nejméně dvě tři hodiny.

Jedním z absolvovaných cizojazyčných kurzů byla i tak zvaná Biblická angličtina vedená mladým perspektivním apoštolákem Milanem Bobkem. Mám takové tušení, že tam chodil i neskonale nadanější student, Lad'a Smílek. Četlo se z anglické Bible, pomocí jednoduchých frází diskutovalo nad textem a dokonce i modlitby se musely odehrávat v angličtině. Pochopitelně nechyběly ani domácí úkoly. Náš lektor mě tak trochu znal a na konci jedné lekce vyrukoval s překvapivým zadáním. Do příští hodiny mám zkomponovat

nějakou křesťanskou písničku. Pochopitelně v anglickém jazyce. Šel jsem na to mazaně. Z parafrázovaného vydání Good News Bible se mi podařilo obšlehnout předposlední verš poslední biblické kapitoly. Domácí úkol tak jenom dosvědčil, ke které denominační ohrádce právě náležím. Advent song pak bez jakýchkoliv zábran zpěvovali všichni, kteří se Biblické angličtiny účastnili. Fenomén opětovného příchodu Ježíš Krista, našeho společného Spasitele a Pána, nemůže rozdělovat, ale vždycky jenom spojovat.

Až o něco později jsem si vzpomněl na jeden z úryvků Pavlova dopisu do Korintu. Ve čtrnácté kapitole prvního listu celkem srozumitelně naznačuje, že pokud ve shromáždění zazní jakákoliv cizí řeč, je nebytné, aby byla vyložena. Jinak by si nezasvěcení mohli oprávněně myslet, že interpret nesrozumitelného sdělení blouzní. A tak až dodatečně vznikl i český překlad. Jestli zazněl i na hodinách angličtiny, na to si už nevzpomínám. V daném případě by však byl poněkud nadbytečný...

ADVENT SONG (Revelion 22,20)

He who gives his testimony to all this says, to all this says, to all this says:

„Yes, indeed! I coming soon, oh, yes, oh, yes, oh, yes“

„Amen, so be it, come, Lord Jesus, come! Amen, so be it, come, Lord Jesus, come !

*Amen, so be it, come Lord Jesus, come! So be it, amen, come, Lord Jesus, come!
So be it, amen, come, Lord Jesus, come!“*

Ten, jenž o těch věcech svědčí, říká nám, říká nám, On říká nám:

„Jistě pro vás přijdu brzo, přijdu k vám, přijdu k vám, přijdu k vám!“

„Amen, tak se staň, vrať se, Pane, k nám! Amen, tak se staň, vrať se, Pane, k nám!

Amen, tak se staň, vrať se, Pane, k nám! Vrať se k nám, Pane, vrať se, Pane, k nám!

Vrať se k nám, Pane, vrať se, Pane, k nám!“

ADVENT SONG

Zj. 22, 20

Handwritten musical notation on a single staff in G major (one sharp) and common time. The melody begins with a circled 'd' above the staff. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4, F4, E4, D4, C4.

He who gives his testimony to all, this says to all this says, to all this says
Ten, jen otech věeech světoč, všoh všoh, všoh všoh, všoh všoh

Handwritten musical notation on a single staff in G major and common time. The melody continues from the first staff. Circled letters 'd', 'e', 'f', 'g', and 'a' are written above the staff at various points.

"Yes indeed! I coming soon, Oh, yes Oh, yes Oh, yes
jiste pro nas prijdu brzo, prijdu kvam, prijdu kvam, prijdu kvam

Handwritten musical notation on a single staff in G major and common time. The melody continues. Circled letters 'd', 'e', 'f', 'g', and 'a' are written above the staff.

A - men, so be it, come, Lord Jesus, come

A - men, tak se stan, vrat se, Pane, kvam

Handwritten musical notation on a single staff in G major and common time. The melody continues. Circled letters 'd', 'e', 'f', 'g', and 'a' are written above the staff.

A - men, so be it, come, Lord Jesus, come

A - men, tak se stan, vrat se, Pane, kvam

Handwritten musical notation on a single staff in G major and common time. The melody continues. Circled letters 'd', 'e', 'f', 'g', and 'a' are written above the staff.

A - men, so be it, come, Lord Jesus, come

A - men, tak se stan, vrat se, Pane, kvam

Handwritten musical notation on a single staff in G major and common time. The melody concludes with a double bar line. Circled letters 'd', 'e', 'f', 'g', 'a', 'b', and 'c' are written above the staff.

so be it, a - men, come Lord Jesus come

vrat se kvam, Pane, vrat se Pane kvam

Křesťanský vtip - Ameňák

Varuji vás, základním předpokladem štěstí je nedostatek informací...

Musím s vámi probrat nějaké nesrovnalosti. Nikde nemohu najít k vytvoření světa stavební povolení...